

Αποσπάσματα από τα 3 παρακάτω κείμενα αποτέλεσαν μέρος της πρωτοβουλιακής εισήγησης της κατάληψης Πραποπούλου για τη συζήτηση με θέμα τη ριζοσπαστική οικολογία και τον πράσινο καπιταλισμό, που διεξήχθη στις 05 Απριλίου 2009 στο διήμερο πειραματισμού και συζητήσεων για την εγκατάσταση φωτοβολταϊκών στην κατάληψη κτήματος Πραποπούλου. Αφορμή για τη συγγραφή τους αποτέλεσε η ίδια εκδήλωση. Την ευθύνη για όποια λάθη φέρουν οι συγγραφείς τους.

Στο πρώτο μέρος της εισήγησης θα θίξω αδρομερώς κάποια ζητήματα που θεωρώ πως είναι ό,τι καινούριο κομίζεται από τη μετάβαση από προ-καπιταλιστικούς θεσμούς στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Ζητήματα τα οποία αναδεικνύονται, επίσης, καθώς σήμερα γίνεται όλο και περισσότερο λόγος για την 'κρίση του καπιταλισμού'. Μακριά από το να θεωρούμε πως υπάρχει μια νομοτελειακή γραμμική εξέλιξη που οδηγεί από τους προ-καπιταλιστικούς θεσμούς στον καπιταλισμό, διακρίνουμε ένα πλέγμα νέων φαντασιακών σημασιών που ενσωματώνεται σε ένα πλήθος ήδη υπάρχοντων θεσμών – γεγονός που με τη σειρά του θα δημιουργήσει καινούριες δομές και σχέσεις.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού είναι η σπουδαιότητα του ρόλου της οικονομίας, δηλαδή αφενός της παραγωγής και της κατανάλωσης, αφετέρου των οικονομικών κριτηρίων που ανάγονται σε ύψιστη αξία. Ενώ μέχρι τότε η οικονομία αποτελεί μια από τις πτυχές της πραγματικότητας, από το 18ο αιώνα κι έπειτα όλες οι ανθρώπινες δραστηριότητες και σχέσεις αξιολογούνται – με όρους χρήματος – βάσει της οικονομικής τους αξίας. Μέσα στον καπιταλισμό η ολότητα της κοινωνικής ζωής διαχωρίζεται σε σφαίρες ασύνδετες μεταξύ τους, με την οικονομία να έχει την πρωτοκαθεδρία. Σε συνδυασμό με την εξέλιξη της τεχνολογίας ο καπιταλισμός δε στοχεύει απλώς στη μεγιστοποίηση (της παραγωγής, του κέρδους) αλλά στην ταυτόχρονη αύξηση της παραγωγής και μείωση του 'κόστους', μέσω ενός συνεχούς μετασχηματισμού της παραγωγικής διαδικασίας - προκειμένου να παρακάμψει την αντίσταση των εργαζομένων, την ταξική πάλη. Απαραίτητη γι' αυτό είναι η αφαίρεση του νοήματος που δίνεται κοινωνικά στην εργασία ως μια πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας και η μετατροπή της σε αυταξία. Ακόμη, παρατηρείται η τάση για κυριαρχία του οικονομικού στοιχείου στις υπόλοιπες πτυχές της ζωής. Η προσπάθεια της μετατροπής της καθημίας από εμάς σε homo oeconomicus πραγματώνεται όχι μόνο στην παραγωγή και την κατανάλωση, αλλά και στην εκπαίδευση, την κοινωνικοποίηση των φύλων, στο δικαστικό σύστημα κλπ. Οι απόπειρες εμπορευματοποίησης του συνόλου της κοινωνικής δραστηριότητας γίνονται ιδιαίτερα εμφανείς και στην καλλιτεχνική δημιουργία και την ψυχαγωγία, όπου αυτό που διαφοροποιεί το ένα έργο από το άλλο είναι η χρηματική τους αξία. Επιπρόσθετα, ενισχύεται η σημασία του ανταγωνισμού και της ιεραρχίας. Η απεριόριστη ανάπτυξη κι η αύξηση της παραγωγής με ελάχιστο κόστος απαιτεί την κυριαρχία της έννοιας του ανταγωνισμού (και μάλιστα του ατομικού). Η επιθυμία για κέρδος, το να 'πατάς επί πτωμάτων', το περιβάλλον του homo homini lupus (ο άνθρωπος είναι λύκος για τον άνθρωπο) χρειάζονται υπακοή στην ιεραρχία. Ιεραρχία που υφίσταται καθημερινά στις σχέσεις μας ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες, τους νέους και τους γέροντες, ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλεζόμενους, στους 'πολίτες' και τους 'πολιτικούς', ανάμεσα στους καθοδηγητές και τους καθοδηγούμενους. Έτσι αναπτύσσεται

το γραφειοκρατικό σύστημα, στο οποίο εμφανίζεται η πιο αυστηρή μορφή ιεραρχίας και μια πλήρης ξένωση των ατόμων που λειτουργούν 'στη βάση' αναφορικά με τις αποφάσεις που λαμβάνουν οι 'από πάνω'. Στις μέρες μας η ιεραρχία έχει 'φυσικοποιηθεί': θεωρείται πως υπήρχε από πάντα, πως αποτελεί μια διστορική έννοια κι όχι ένα πλέγμα δομών και σχέσεων που δημιουργείται μέσα από συγκρούσεις.

Η αυτονόμηση της οικονομικής διάστασης από το υπόλοιπο κοινωνικό περιβάλλον συνοδεύεται από την αντίστοιχη της τεχνοεπιστήμης. Αντικαθιστώντας τη θρησκευτική θέσμιση, η επιστήμη (και το παράγωγό της, η τεχνολογία) είναι πλέον η ενσάρκωση του 'Ορθού Λόγου' μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Ανεξάρτητη από πολιτικούς, έμφυλους, ταξικούς παράγοντες εξελίσσεται αποτελώντας τον επίσημο Λόγο της Κυριαρχίας και της Εκμετάλλευσης (στην πλειοψηφία των περιπτώσεων). Σημαντικότερο στοιχείο της δεν είναι άλλο από το διαχωρισμό Κοινωνίας/Πολιτισμού και Φύσης και της προσπάθειας για κυριαρχία του πρώτου πάνω στο δεύτερο. Εδώ πρέπει να τονιστεί πως η 'Κοινωνία' κι ο 'Πολιτισμός' θεωρούνται ανώτεροι από τη 'Φύση' ταυτιζόμενοι με τον Ορθό Λόγο αφενός, με τον Άνδρα αφετέρου.

Καθώς η επικράτηση τους επιβάλλεται καθίσταται σφετέρη η ενίσχυση της - ήδη θεσμισμένης - Πατριαρχίας και του κυρίαρχου μοντέλου της απεριόριστης επέκτασης του Ορθού Λόγου.

Ένα δεύτερο στοιχείο της καπιταλιστικής θέσμησης της επιστήμης έχει να κάνει με το ρόλο της όσον αφορά στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι. Οι φορείς αυτής, οι επιστήμονες, ως ειδικοί είναι οι μόνοι που έχουν δικαίωμα να έχουν άποψη (κι αυτό συμβαίνει μόνο για το πεδίο τις γνώσεις του οποίου κατέχουν). Έτσι, τα μόνα επιχειρήματα που αξίζουν είναι τα επιστημονικά, εννοώντας αυτά που παράγονται στο αποστειρωμένο εργαστήριο του πανεπιστημιακού ιδρύματος, εκεί που ο επιστήμονας - μόνος του απέναντι στο πρόβλημα μπορεί να το δει απ' όλες τις πλευρές, να το μελετήσει και να το κατανοήσει στην ολότητα του, πριν βγάλει το πόρισμα σχετικά με το τί πρέπει να γίνει, ποιες οδηγίες πρέπει να ακολουθήσουν οι απλοί άνθρωποι προκειμένου να το αποφύγουν. Η επιστήμη - θα το ξαναπούμε, η ενσάρκωση του Ορθού Λόγου - δεν επηρεάζεται από ταξικές, έμφυλες, πολιτικές συγκρούσεις και γι' αυτό είναι η μόνη που μπορεί να

εγγυηθεί την 'πρόοδο του ανθρώπου'. Αναδύεται, λοιπόν, το ιδεολόγημα της γραμμικής προόδου, το οποίο θέλει να μας πείσει πως υπάρχει συνεχής βελτίωση της ζωής όλων των ανθρώπων από την προϊστορία έως τις μέρες μας. Υπάρχει, δηλαδή, μια αέναη κίνηση του ανθρώπινου είδους προς μια (αόριστη) 'ευδαιμονία'. Ταυτίζεται με αυτόν τον τρόπο η βελτίωση των συνθηκών ζωής με την ανάπτυξη της τεχνολογίας, τον καταναλωτισμό, τη μη ενασχόληση με τα κοινά, την κυριαρχία του οικονομικού παράγοντα, την πατριαρχία, την εκμετάλλευση: στην ουσία επιχειρείται η ταύτιση του καπιταλισμού με το βέλτιστο κοινωνικό σύστημα.

Τι συμβαίνει, όμως, στην περίπτωση που το σύστημα αυτό αμφισβητηθεί εκ των έσω - τόσο σε επίπεδο σημασιών όσο και σε υλικό; Τι συμβαίνει όταν εμφανιστεί στο προσκήνιο η συνεχής, παρ' ότι άρρητη και υπόγεια, σύγκρουση ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους; Η απάντηση του καπιταλισμού (κι ένα ακόμη στοιχείο της ιδιαιτερότητας του ως κοινωνικοϊστορικής δημιουργίας) ήταν η γέννηση κι η σταθεροποίηση του Κράτους. Δημιουργείται ένας ιεραρχικός και, αρχικά, διαχωρισμένος από την κοινωνία μηχανισμός λήψης αποφάσεων. Την ίδια περίοδο αρχίζουν να συγκροτούνται και τα έθνη στη νομιμοποίηση των οποίων σημαντικό ρόλο παίζει το μονοπώλιο της βίας που έχει εξασφαλίσει το Κράτος. Η αναπαραγωγή αυτής της ενότητας επιτυγχάνεται αφενός μέσα από τη θεσμική διαμεσολάβηση της οργάνωσης της καθημερινότητας των υποκειμένων, που επιβάλλει το Κράτος. Αφετέρου, μέσα από τη νοηματοδότηση του έθνους ως του σπουδαιότερου στοιχείου της ταυτότητας μας. Με αυτόν τον τρόπο αποκρύπτεται το γεγονός πως τα έθνη είναι ιστορικές κατασκευές κι όχι φυσικές ομαδοποιήσεις. Το στοιχείο της συνοχής τους, δηλαδή, δεν εδράζεται σε κάποια υλική αναγκαιότητα αναλλοίωτη στο χώρο και το χρόνο, αλλά στην επιθυμία για συγκρότηση κοινότητας.

απολίτικος καταστασιακός

Στην κατεύθυνση της ενεργειακής αυτονομίας
Ο καπιταλισμός έχει μετατρέψει τον πλανήτη σε ασθένει που βαριανασαίνει.
Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ίσως του όσον μια αναστα, με βασική προϋπόθεση η διαχείρισή τους να γίνει από και για την κοινότητα. Η ενεργειακή αυτονομία είναι ένα βήμα τα μέτρα του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αλλάξε ο Μανωλιός...
Οι καπιταλιστές ήδη έχουν αρχίσει να μεταλλάσσονται τις φιλικότερες προς το περιβάλλον λύσεις για να αποκομίσουν κι άλλα κέρδη.

...και έβαλε τα ρούχα του αλλιώς
Οι ίδιες εταιρίες, κρατικοί και διακρατικοί σχηματισμοί που καταστρέφουν τον πλανήτη με τα ορυκτά καύσιμα και τη καλλιέργεια της απληστίας σε ενεργειακές ανάγκες, φορούν τώρα ένα πράσινο προσώπιο και παρουσιάζονται ως οικολογικά ευαίσθητες.
Μένει μόνο να συνεκτιμηθούμε όλοι και όλες ότι η ίδια ιδεολογία της εκμετάλλευσης των ανθρώπων και της φύσης είναι αυτή που οδήγησε στην οικολογική καταστροφή και που αποκλείεται να την αντιστρέψει.

Να πάρουμε τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας στα χέρια μας!

Με την εγκατάσταση φωτοβολταϊκών στην κατάληψη του κτήματος Πραποπούλου, ξεκινάει ένα πείραμα αλληλεγγύης, ιδιοκτησίας και αυτοδιαχείρισης των πηγών παραγωγικής ενέργειας, επιθυμώντας την κάλυψη των ενεργειακών μας αναγκών.

2 ΗΜΕΡΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

Κυριακή 5/4
11.00 Συλλογική εγκατάσταση φωτοβολταϊκών (...η συνέχεια)
19.00 Ενημέρωση: κάλεσμα για κλιματική δράση Κοπεγχάγη 2009, από τη συλλογικότητα F.A.R.M.A. Συζήτηση για τη ριζοσπαστική οικολογία και τον τρόπο καπιταλισμού.

Σάββατο 4/4
11.00 Συλλογική εγκατάσταση φωτοβολταϊκών και μεταφορά τεχνονομίας
19:00 Αυτομορφωτικό «σεμινάριο» για τη λειτουργία φωτοβολταϊκών και τον τρόπο μελέτης της εγκατάστασής τους

Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου
πεδούλας Προφ. Ηλία, Χαλάνδρι
σπέναντι από το Ευρωπαϊκό Θέατρο Ρεματιές
protovouliaxlandriou.blogspot.com

ΠΕΡΙ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ...

Ο καπιταλισμός, χαρακτηριζόμενος από μια ακόρεστη λαίμαργία, τείνει να καταβροχθίσει την ίδια του την ύπαρξη (νοούμενη ως την εκμετάλλευση ζωής, ανθρώπου αλλά και ολόκληρου του φυσικού κόσμου), με αποτέλεσμα τη σημερινή - ή την επερχόμενη - κρίση των δομών του συστήματος που αυτός συντηρεί. Αυτή η κρίση περιλαμβάνει αποσταθεροποιητικούς παράγοντες, όπως τη συνεχή υποβάθμιση της ποιότητας ζωής του δυτικού κόσμου (από τον οποίο και πηγάζει η θεωρητική δύναμη της πλήρης αποδοχής του καπιταλισμού ως το ιδανικότερο σύστημα) και στην εξάντληση των πλουτοπαραγωγικών πηγών που χρησιμοποιούσε μέχρι σήμερα.

Οπότε, μέσα από όσα αναφέρθηκαν, γίνεται εμφανές γιατί θέλει, πλέον, αν και κάπως αργοπορημένα, να επιβραδύνει την καταστροφική του επέλαση στη φύση, ίσα ίσα για να επιβιώσει ό,τι απέμεινε από τα γρανάζια του. Έτσι, και με πρόκληση τις αντιδράσεις για την επίδραση του καπιταλισμού στον φυσικό κόσμο, δημιουργεί ένα επίπλαστο δεισμό, διαχωρίζοντας την κατάσταση που επικρατεί μέχρι σήμερα με τη 'βελτιωμένη' έκδοση του καπιταλισμού, τον λεγόμενο 'πράσινο' καπιταλισμό. Αποποιείται, με αυτόν τον τρόπο, τις ευθύνες του για ό,τι έχει συμβεί μέχρι σήμερα, και προστατεύεται από το πέπλο της 'πράσινης' ανάπτυξης, δίνοντας την αίσθηση πως έχει αρχίσει μια λαμπρή νέα περίοδος.

Αντ'αυτού, όμως, θυμίζει στην πραγματικότητα το γνωστό παραμύθι του 'κακού λύκου', αφού μεταμφιεσμένος με το αποκριατικό κουστούμι του σίγουρα δεν τίθεται αντιθετικά προς τον προϋπάρχον ρόλο του. Κι'αυτό, διότι αφενός δεν αντιστρέφει και δεν αποκαθιστά τις μέχρι τώρα συνέπειές του στο περιβάλλον, ενώ αφετέρου οι όροι λειτουργίας του παραμένουν οι ίδιοι. Οι επεκτατικές του διαθέσεις περνάνε πάνω από τη συγνή εκμετάλλευση όλων των, έμβιων και μη, όντων, και η ανταγωνιστικό πλαίσιο προς την επικράτηση του -οικονομικά- ισχυρότερου οδηγούν στο αυτό μονοπάτι της υλιστικής βαρβαρότητας που αντιμετώπιζε τον κόσμο έως τις μέρες μας. Οι βαθιές ρίζες της νοοτροπίας της επιβολής των εκάστοτε συμφερόντων των οικονομικά ισχυρών, σε συνδυασμό με τη μη αμφισβήτηση των αξιών της υπερκατανάλωσης και σπατάλης πόρων της σύγχρονης κοινωνίας, χαράζουν έναν δρόμο επικράτησης και έλλειψης σεβασμού του ανθρώπου πάνω στο σώμα της φύσης, της ζωής, του εαυτού του.

Η λογική αυτή είναι η βάση και η κατεύθυνση του ανθρωποκεντρικού συστήματος και δικαιολογείται από την προώθηση της υποτιθέμενης αναγκαιότητας για 'ανάπτυξη'. Η 'ανάπτυξη', όπως παρουσιάζεται στις μέρες μας, ισοπεδώνει βουνά, περνά πάνω από ποτάμια και δάση, αναγνωρίζοντας τα μόνο ως εργαλεία και αντικείμενα της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στην κατώτερη φύση. Θέτοντας τον άνθρωπο ως το κέντρο του σύμπαντος, τα πάντα διωλίζονται και αντιμετωπίζονται υπό το πρίσμα του ελέγχου του και ανάλογα με την προοπτική του κέρδους από την εκμετάλλευσή τους.

Με τον ίδιο τρόπο και οι νέες τεχνολογίες που αρχίζουν να χρησιμοποιούνται σε ευρεία κλίμακα για την αντικατάσταση των υπάρχοντων και τη μεταστροφή της αρνητικής εικόνας του καπιταλισμού στον κόσμο, καταλλήγους να διαχειρίζονται από οικονομικούς κύκλους που μοναδικό σκοπό έχουν να εισπράξουν το μεγαλύτερο δυνατό οικονομικό όφελος από τη χρήση τους, απορροφώντας ταυτόχρονα παχυλά ευρωπαϊκά κονδύλια. Προ-

τάσσοντας το οικολογικό προσώπιο του εξελιγμένου μοντέλου του καπιταλισμού αμβλύνονται οι αντιδράσεις και όσοι αντιστέκονται στην απομύζηση και των τελευταίων φυσικών πόρων χαρακτηρίζονται ως οπισθοδρομικοί και σκοταδιστές.

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα που αντικατοπτρίζει την αντίληψη αυτή στον τομέα της ενέργειας, είναι τα βιοκαύσιμα, δηλαδή καύσιμα προερχόμενα από τη βιομάζα (βιοαιθανόλη, βιοντίζελ, βιοαέριο). Πλασάρονται ως 'πράσινη' μορφή ενέργειας, που θα συμβάλλει καθοριστικά στην ικανοποίηση των αυξημένων ενεργειακών αναγκών της Δύσης, ενώ παράλληλα θα μειώσει δραστικά τους εκπεμπόμενους ρύπους CO₂, SO₂, CO. Η πραγματικότητα διαφέρει σημαντικά με τη μείωση των ρύπων σε σχέση με τα συμβατικά καύσιμα να μην είναι ιδιαίτερη, αν συνυπολογίσουμε τους ρύπους της παραγωγής των βιοκαυσίμων αλλά και, κυρίως, την αποψίλωση των τροπικών δασών σε Βραζιλία και Ινδονησία, για να καλλιεργηθούν στη θέση τους ενεργειακά φυτά. Ενώ ταυτόχρονα τίθεται το ζήτημα του κατά πόσο οι καπιταλιστικές ανάγκες του δυτικού κόσμου θα επιβάλλονται στις κοινωνικές ανάγκες των λαών. Συγκεκριμένα τα βιοκαύσιμα για τη παραγωγή τους χρησιμοποιούν τεράστιες εκτάσεις καλλιεργειών τροφίμων (καλαμπόκι, δημητριακά, σόγια, φοινικέλαιο, ελαιοκράμβη κλ) για να παράξουν ενέργεια, και μάλιστα ακόμα και στις ίδιες περιοχές που υπάρχει έλλειμμα τροφής και που η κατανάλωση ενέργειας είναι μηδαμινή συγκρινόμενη με την κατανάλωση των χωρών για τις οποίες προορίζεται η παραγόμενη ενέργεια.

Εκτός των παραπάνω, μέσω της Κοινοτικής Αγροτικής Πολιτικής και των επιδοτήσεων επιβάλλεται η καλλιέργεια 'ενεργειακών' φυτών. Σε συνδυασμό με την αύξηση των τιμών των τροφίμων (στην οποία και αυτή η πολιτική συμβάλλει), συμπεριλαμβάνονται στον σχεδιασμό της Παγκόσμιας

Τράπεζας και των πολυεθνικών λόμπι για δημιουργία πρόσφορου εδάφους στην εισαγωγή και αποδοχή των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών ως υποτιθέμενη λύση στο παγκόσμιο διατροφικό πρόβλημα.

Όσον αφορά γενικότερα τις ΑΠΕ (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας), σε τοπικό επίπεδο υπάρχουν κοινότητες που έχουν αποκτήσει σχετική αυτονομία λόγω της χρήσης τους. Όμως η φιλοσοφία της χρήσης ΑΠΕ στον ελλαδικό χώρο, όπως και αλλού, είναι η κάλυψη της αύξησης της κατανάλωσης. Όσο δεν υπάρχει κριτική στον δυτικό τρόπο ζωής και την υπερκατανάλωση, το πρόβλημα θα συνεχίσει να επιτείνεται. Η χρήση ΑΠΕ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως η λύση του προβλήματος που το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα δημιουργεί.

X.

Μια νέα οικολογία ΣΚΑΪ για να μας σώσει !

Το κράτος παρουσιάζει ως κάποια ξαφνική φυσική καταστροφή τις κλιματικές αλλαγές, όπως και την οικονομική κρίση άλλωστε. Αποκρύπτοντας πως είναι οι πολιτικές που ακολουθούνται εδώ και χρόνια παγκοσμίως και όλος ο δυτικός πολιτισμός που ισοπεδώνει, μέσω του καπιταλισμού τα πάντα.

Το ΥΠΕΧΩΔΕ με σποτάκια τύπου 'πρώτα εσύ' τοποθετεί συνυπεύθυνο τον καθένα και την καθεμιά μας για την

καταστροφή του περιβάλλοντος. Μας προτρέπει σε οικολογική οδήγηση, όπως το να σβήνεις τη μηχανή του αυτοκινήτου όταν σταματάς στο περίπτερο και να οδηγείς σε χαμηλές στροφές. Την ίδια στιγμή η κουλτούρα του αυτοκινήτου προωθείται ακάθεκτα, οι μπουλντόζες της ανάπτυξης ληηλατούν τη φύση, ενώ το τσιμέντο και οι μίζες, ρέουν άθουνα. Νέοι τεράστιοι αυτοκινητόδρομοι κατασκευάζονται από την εγνατία και την ιονία οδό (πάνω στην καμμένη γη της πελοποννήσου) μέχρι τη νέα αττική οδό που θα αποτελειώσει τον Υμηττό

(ανοίγουν ήδη το δρόμο με τους πρώτους εμπρησμούς του καλοκαιριού). Τα βουνά και τα δάση μετατρέπονται σε περιαστικά πάρκα, έτοιμα να ενταχθούν-οικοδομηθούν στο ήδη προεκτεταμένο αστικό τοπίο. Το κατασκευαστικό κεφάλαιο συνεχίζει ακάθεκτο το καταστροφικό έργο του.

Παρουσιάζονται δε σαν λύση δήθεν οικολογικά έργα (όπως τεράστια αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα και υδροηλεκτρικά φράγματα, εκτροπές ποταμών κ.α.). Ταυτόχρονα η τσιμεντοποίηση συνεχίζεται όπως και η αντίστοιχη ληηλασία της φύσης.

Η στροφή του κράτους προς την 'πράσινη οικονομία' δεν γίνεται να μας πείσει ότι δρομολογείται απο ευαισθησία και με γνώμονα το 'κοινό καλό'. Τα ίδια αφεντικά που στηρίζουν χρόνια τώρα τον ελληνικό καπιταλισμό, είναι τα ίδια, που θα χρηματοδοτήσουν και τον 'πράσινο'. Δεν αμφισβητείται έτσι καμία αρχή του καπιταλιστικού συστήματος, δεν επιτυγχάνεται καμία διαφοροποίηση στις σχέσεις και τους ρυθμούς παραγωγής και κατανάλωσης, στις εργασιακές σχέσεις της εκμετάλευσης, καμιά αλλαγή σ'ένα σύστημα που είναι βασισμένο στο κέρδος. Σ'ένα σύστημα όπου το κράτος αντιλαμβάνεται ιδιοκτησιακά το περιβάλλον και αντιμετωπίζει όλο και πιο συγκεντρωτικά τους φυσικούς πόρους που συνεχώς λιγοστεύουν.

Είναι απλά μια νέα ευκαιρία για τους κεφαλαιοκράτες να δοκιμάσουν με τη στήριξη του κράτους και των 'οικολογικών οργανώσεων' σε νέες επενδύσεις. Όπως ο κ.Λάτσης από τα καράβια το γύρισε στα Mall, έτσι και λοιπά μεγαλοαφεντικά (Μυτιληναίος, Κοπελούζος κ.α) φοράνε πλέον το οικολογικό τους προσώπιο και στρέφονται σε καινούριες, οικολογικές αυτή τη φορά, επενδύσεις, κίνητρα που με παρακάλια τους προσφέρουν οι άρχοντες του τόπου τους, εν όψει και του νέου παγκόσμιου συμφώνου (συνέχεια του Κιότο) για το κλίμα τον Δεκέμβρη του '09 στη Κοπεγχάγη.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα σε παγκόσμιο επίπεδο αποτελεί ο μεγιστάνας ZARA (ο πλουσιότερος άνθρωπος στην Ισπανία και 7ος στον κόσμο) ο οποίος επεκτείνοντας την κυριαρχία που απέκτησε από τα καταστήματα ρούχων (με την αντίστοιχη εκμετάλλευση, την παιδική εργασία σε πλωτά εργοστάσια για την παραγωγή φτη-

νού εμπορεύματος κλπ), ιδρύει την Capital Energy(!) και κατασκευάζει πλέον και πάρκα ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Οι πετρελαιοειδείς πολυεθνικές εταιρίες εμφανίζονται κι αυτές με οικολογικές ευαισθησίες (BP Solar, Shell Trading) μπαίνοντας δυναμικά στον νέο επενδυτικό χάρτη που διεθνώς έχει στηθεί με εμπόρευμα το ίδιο το περιβάλλον. Είναι εμφανές πως στην οικολογία κράτη και αφεντικά, με ακόρεστη την απληστία τους, θεωρούν πως βρήκαν τη διέξοδο από την καπιταλιστική και κοινωνική κρίση.

Για να εδραιώσουν αυτή τη νέα μορφή πλουτισμού τους και ληηλασίας της φύσης και της κοινωνίας, εκμεταλλεύτηκαν, στην ουσία, στην Ελλάδα, την ευαισθητοποίηση και οργή του κόσμου, μετά τις πυρκαγιές στην Πάρνηθα, την Πελοπόννησο και στο μισό δασικό πλούτο της χώρας, εκβιάζοντας για ακόμη μια φορά τη συναίνεση. Κι αυτό γιατί, εκτός του κομματιού της κοινωνίας που καθημερινά δημιουργεί αντιστάσεις και κινήματα ενάντια στη ληηλασία της φύσης και της ζωής από κράτος και κεφάλαιο, η δήθεν αντίδραση των υπολοίπων για τα παραπάνω αρκέστηκε να εκφραστεί μέσω της ψήφου σε οικολόγους πράσινους, κίτρινους, εναλλακτικούς, οικολόγους Ελλάδα, κυνηγούς με υποτιθέμενη οικολογική συνείδηση και άλλων πολιτικών φελλών, αναθέτοντας σ'αυτούς την προάσπιση των ζωών τους, ελπίζοντας αιώνια πως αυτοί θα διεκδικήσουν απ'τα έδρανα το οξυγόνο που που τους κλέψανε οι εξουσιαστές.

Επίσης, φυλακισμένοι μέσα στην καθημερινότητα της υποταγής, ανάμεσα στην εργασιακή εξόντωση και την κατανάλωση, ξεφύτρωσε ένα νέο φαινόμενο: η ψευτοενεργοποίηση του πολίτη. Αρκεί να πετάξεις το κουτάκι στον μπλε κάδο, να υπογράψεις σε μια λίστα ότι είσαι αντίθετος με τη καταστροφή του σύμπαντος, να σβήσεις για μια ώρα τα φώτα του σπιτιού σου, να ενισχύσεις με τη συνδρομή σου την greenpeace και τη wwf (στυλοβάτες του πράσινου καπιταλισμού), να προωθήσεις ένα 'περιβαλλοντικό' email στους φίλους σου, να ενταχθείς σε κάποιο γκρούπ του facebook για 'αναδάσωση τώρα!' και να συντονιστείς από τον καναπέ σου σε σταθμούς με ευαισθησίες..

Το ΣΚΑΪ, άλλο ένα καθεστωτικό μέσο παραπληροφόρησης, που με συνεργάτες τράπεζες, μεγαλοεκδότες, πολυεθνικές εταιρίες και κρατικούς φορείς κάνει δεινροφυτεύσεις και καθαρίζει ρέματα, εμφανίζεται έτσι σαν σωτήρας και όαση αγωνιστικής περιβαλλοντικής ευαισθησίας, χειραγωγώντας και εκτονώνοντας τις κοινωνικές αντιδράσεις, ενώ την ίδια στιγμή δεν λείπει κουβέντα, την ώρα που στο Περού οι αυτόχθονες λαοί συγκρούονται και σκοτώνονται απ'τις σφαίρες της αστυνομίας και του στρατού, στον αγώνα ενάντια στη ληηλασία του Αμαζονίου, αγώνα για τη γη, τη ζωή, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία. Παράλληλα όχι μόνο δεν αμφισβητεί ευρύτερα το σύστημα που καταστρέφει τη φύση, αλλά σιγοντάρει την κυβερνητική γραμμή για την πράσινη ανάπτυξη και προτοστατεί στην κρατική προπαγάνδα και την καταστολή που επιφυλλάσει το κράτος για τα καταπιεζόμενα και αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Επίσης μέσα από ψηφοφορίες για τον Μεγαλύτερο Έλληνα και από τα δελτία του προτάσσει εθνικισμό και πατριωτισμό, ενισχύει το ρατσισμό και τη λάσπη που δέχονται μετανάστες και καταλήψεις.

Αυτό που εμείς θεωρούμε ότι έχουμε να πούμε είναι πως μόνο αν στόχος μας είναι να αμφισβητηθεί και τελικά να γκρεμιστεί το ευρύτερο υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα, του υπερκαταναλωτισμού και της υπερπαραγωγής προϊόντων (για τα οποία φυσικά σπαταλάται και η

αντίστοιχη απίστευτη ενέργεια), μόνο αν ο αγώνας για την προάσπιση του περιβάλλοντος αποτελεί μέρος του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, μόνο αν η χρήση των ΑΠΕ γίνεται από εμάς για εμάς στην κατεύθυνση της ενεργειακής αυτονομίας, μόνο τότε μπορούμε να πούμε πως βαδίζουμε στον σωστό δρόμο.

onCollisionCourse

(ιούνιος '09)

Η «πράσινη ανάπτυξη»

είναι το δεκανίκι του καπιταλισμού

Η «πράσινη ανάπτυξη» χρησιμοποιεί σαν μανδύα εξευγενισμού την «οικολογία», ενώ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας δούρειος ίππος στα στεγανά μιας χρεωκοπημένης οικονομικής θεωρίας που πνέει τα λοίσθια. Επί του πρακτέου, προωθεί μία καινούρια αγορά και εισάγει ένα καινούριο πνεύμα καταναλωτισμού.

Η «πράσινη ανάπτυξη» δεν προάγει την απεξάρτηση από το πετρέλαιο

Η «πράσινη ανάπτυξη» προάγει τις εναλλακτικές μορφές ενέργειας ως «αντίδοτο» στο πετρέλαιο και στα ορυκτά καύσιμα. Παρόλα αυτά, η κίνηση προς μαζική κατανάλωση ενέργειας από 3ογενείς πηγές καυσίμων (ρεύμα, ήλιο) είναι αρκετά μακριά ως λογική. Αυτό συμβαίνει διότι και μεν οι αναπτυσσόμενες χώρες συντάσσονται υπέρ της λογικής αυτής, παρόλα αυτά το βιοτικό και οικονομικό επίπεδο των λαών δεν μπορεί να επωμιστεί το κόστος μιας τέτοιας αλλαγής, όχι ακόμα τουλάχιστο.

Η «πράσινη ανάπτυξη» δεν έχει άμεση σχέση με το κίνημα της οικολογίας

Και πώς να έχει, καθώς η «πράσινη ανάπτυξη» συμπεριλαμβάνει την έννοια της οικονομικής ανάπτυξης. Με λίγα λόγια χρειάζεται να συμβαδίζουν η οικολογία με την οικονομία, πράγμα ανέφικτο, καθώς η οικονομία ήταν αυτή που έφερε το «πλήγμα» στην οικολογία

Η «πράσινη ανάπτυξη» δεν θα ανοίξει νέες θέσεις εργασίας

Ενώ θα δημιουργηθούν νέα επαγγέλματα, αυτά θα είναι χαμηλών προσδοκιών και ουσιαστικά θα είναι η μετάλλαξη σημερινών επαγγελμάτων τα οποία θα μετονομαστούν σε «πράσινα». Επιπλέον, καθένας μπορεί να δηλώσει δίχως ιδιαίτερες γνώσεις ως γνώστης των περιβαλλοντικών θεμάτων. Σε τελική ανάλυση, οι ήδη υπάρχουσες πολυεθνικές θα εγκολπώσουν τις θέσεις εργασίας και τις τεχνολογικές πατέντες, όπου απλά θα μεταφέρουν προσωπικό από παλαιότερες ασχολίες σε καινούριες.

(πηγή: www.antinews.gr, Τ.Γ.)

1,5 δις ευρώ «πράσινες» επενδύσεις και 40.000 «πράσινες» θέσεις εργασίας

Πρόγραμμα επενδύσεων στην πράσινη ανάπτυξη συνολικού ύψους 1,5 δις ευρώ, με συγχρηματοδότηση από ιδιωτικά, κρατικά και κοινοτικά κονδύλια ανακοίνωσαν σήμερα σε κοινή συνέντευξη Τύπου οι υπουργοί Οικονομίας, Λ. Κατσέλη, Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, Τ. Μπιρμπίλη και ο πρόεδρος της Τράπεζας Πειραιώς κ. Μ. Σάλλας.

Το πρόγραμμα περιλαμβάνει δράσεις για εκσυγχρονισμό των βιομηχανικών περιοχών, την δημιουργία «πράσινων» ΒΙΠΕ στις οποίες θα εγκαθίστανται επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην πράσινη επιχειρηματικότητα και τη δημιουργία δέκα **Ολοκληρωμένων Περιβαλλοντικών Επιχειρηματικών Πάρκων** σε ισάριθμα νησιά. Σε αυτά τα Πάρκα θα συγκεντρώνονται δραστηριότητες παραγωγής ενέργειας με Ανανεώσιμες Πηγές, διαχείρισης απορριμμάτων, παραγωγής βιολογικών προϊόντων και διαχείρισης νερού.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε ο πρόεδρος της Τράπεζας Πειραιώς, Μ. Σάλλας το πρόγραμμα «πράσινης ανάπτυξης» θα οδηγήσει σε δημιουργία 12.000 νέων θέσεων εργασίας, μείωση των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα κατά 532.000 τόνους το χρόνο και εξοικονόμηση 2.000 κυβικών μέτρων νερού την ημέρα. Σύμφωνα με τις μελέτες της τράπεζας, ως το 2014 θα γίνουν στη χώρα μας περιβαλλοντικές επενδύσεις ύψους 12 δις ευρώ που θα δημιουργήσουν 40.000 νέες θέσεις εργασίας.

Η υπουργός Οικονομίας, Λούκα Κατσέλη, τόνισε ότι ο νέος αναπτυξιακός νόμος θα προβλέπει κίνητρα μετεγκατάστασης σε ΒΙΠΕ, ενώ απαντώντας σε σχετική ερώτηση ανέφερε ότι το νομοσχέδιο για την απλοποίηση των διαδικασιών ίδρυσης επιχειρήσεων θα είναι έτοιμο τις επόμενες εβδομάδες και θα μειώνει τον απαιτούμενο χρόνο από 35 σε 1 ημέρα και τα απαιτούμενα βήματα από 15 σε 2. Τόνισε μάλιστα πως θα ακολουθήσει το νομοσχέδιο για την απλοποίηση των διαδικασιών αδειοδότησης και λειτουργίας των επιχειρήσεων, που θα κατατεθεί στη Βουλή ως το Μάιο. Υπογράμμισε τέλος, πως από τα 900 εκατ. ευρώ που ήταν το Νοέμβριο οι οφειλές προς τις επιχειρήσεις μέσω του αναπτυξιακού νόμου, πριν 2 εβδομάδες πληρώθηκαν 250 εκατ. και τα υπόλοιπα θα εξοφληθούν μέχρι το Μάιο.

Από την πλευρά της, η υπουργός περιβάλλοντος, Τίνα Μπιρμπίλη επεσήμανε ότι «η έξοδος από την κρίση μπορεί να γίνει μόνο με βασικό μοχλό το περιβάλλον» ενώ αναφερόμενη ειδικά στη δράση για τα νησιά τόνισε ότι στόχος μεταξύ άλλων είναι να σταματήσει η μεταφορά νερού για την κάλυψη των αναγκών.

(Πηγή: www.tvxs.gr περιβάλλον)

Η 'πράσινη' διαχείριση της εξουσίας και η κρίση

«Το ζήτημα του ευρώ δεν είναι άσχετο με το Περιβάλλον και την ανάγκη για στροφή στην Πράσινη Ενέργεια»

«ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης σημαίνει να συνδυάσουμε, να αντιμετωπίσουμε συνδυαστικά -αν θέλετε- το πρόβλημα της φτώχειας που υπάρχει στον πλανήτη μας, να δώσουμε προοπτική ανάπτυξης στις φτωχότερες και αναπτυσσόμενες χώρες, αλλά να δημιουργήσουμε και ανταγωνιστικές οικονομίες στις αναπτυσσόμενες χώρες και στις αναδυόμενες αγορές, με νέες τεχνολογίες, που δεν είναι ρυπογόνες».

Γ. Παπανδρέου, πρωθυπουργός

Με σημαία του την πράσινη ανάπτυξη, τον Οκτώβρη του '09, το ΠΑΣΟΚ αναλαμβάνει τη διαχείριση της εξουσίας και μια λαμπρή πράσινη νέα περίοδος ξεκινάει. Μια απ' τις προεκλογικές εξαγγελίες του, που σκοπό είχε να ικανοποιήσει και να εκτονώσει τις αντιδράσεις της καθεστωτικής αριστεράς και αποπροσανατολισμένου κομματιού της κοινωνίας, που περιοριζόταν σε ένα και μόνο αίτημα, δημιουργεί το πολυπόθητο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής ως διάσπαση του ΥΠΕΧΩΔΕ. Μέσα σε λίγο καιρό αποδεικνύεται πως αποτελεί μια κίνηση βιτρίνα για το περιβαλλοντικό ζήτημα, αφού στην ουσία αποτελεί μοχλό ανάπτυξης της πράσινης οικονομίας και διαμεσολαβητή των αγορών στις νέες κατασκευαστικές και τεχνολογικές επενδύσεις με τα αφεντικά. Χρησιμοποιείται επίσης ως πολυδιαφημισμένο άρμα για τη διεθνή σύνοδο της Κοπεγχάγης το Δεκέμβρη του '09 για την Κλιματική Αλλαγή, όπου οι ισχυροί του πλανήτη θα δεσμευόντουσαν υποτίθεται να γίνουν 'καλά παιδιά' και να μη ρυπαίνουν το περιβάλλον. Η παρουσία του επίσης οικολόγου Ομπάμα (που έφτασε να χαρακτηρίσει ακόμα και την πυρηνική ενέργεια 'πράσινη' για να εδραιώσει τα συμφέροντα και την κυριαρχία της χώρας του) ήταν ελπιδοφόρα για την παγκόσμια αυτή στροφή. Η σύνοδος αποδειχθηκε άλλο ένα φιάσκο και οι ισχυροί αρκέστηκαν στο να δηλώσουν πως 'δεν τα βρήκαν', γκρεμίζοντας και ξεγυμνώνοντας όλη την προηγούμενη προπαγάνδα που τα κράτη, οι ΜΚΟ και διάφοροι φορείς μας πιπιλούσαν τα αυτιά. Παράλληλα εκατοντάδες διαδηλωτές που κινήθηκαν φυσικά εκθρικά προς τη σύνοδο αυτή, αντιμετώπισαν άγρια καταστολή, μαζικές προσαγωγές και διώξεις, χωρίς να έχει προκληθεί κάτι ιδιαίτερο.

Συνεχίζοντας, το υπουργείο περιβάλλοντος ανταγωνίζεται το υπουργείο καταστολής του χρυσοχοϊδη στην επίδειξη έργου, κατα την αρχική περίοδο διακυβέρνησης. Δρομολογεί 'πράσινα' τέλη για τα αυτοκίνητα, προωθώντας στην πραγματικότητα την απόσυρση τους και την αγορά καινούριων, που είναι εξ'ορισμού πιο φιλικά στο περιβάλλον και ενισχύουν τις αυτοκινητοβιομηχανίες. Παγώνει (όχι ακυρώνει) προς επανεξέταση κάποια μεγάλα έργα που είχαν δρομολογηθεί από τον Σουφλιά και είχαν αντιμετωπίσει σημαντικές αντιστάσεις (εκτροφή αελώου, αυτοκινητόδρομοι υμηττού) σε μια κίνηση εντυπωσιασμού, ενώ παράλληλα επιδίδεται σε δεσμεύσεις για τις καμμένες περιοχές και σε δεντροφυτεύσεις πυροτεχνήματα στην Πεντέλη (με χορηγούς τράπεζες, εταιρίες, κ.α.). Ο πραγματικός ρόλος του φαίνεται σύντομα όταν συνυπογράφει την κατασκευή του γηπέδου-εμπορικού του ΠΑΟ και του Βωβού στον ελαιώνα, λειτουργώντας ψηφοθηρικά μεν και εξυπηρετώντας τα αφεντικά δε. Επίσης, όπως φαίνεται και

στο διπλανό δημοσίευμα λαμβάνει πλέον πρωταγωνιστικό ρόλο στην κρατική γραμμή της πράσινης ανάπτυξης ως βασική λύση για την κρίση. Διευρύνοντας δηλαδή την επέλαση του κεφαλαίου στους εναπομεινάντες φυσικούς πόρους απλά και μόνο για να κινηθούν οι αγορές. Το περιβάλλον και επίσημα πλέον χαρακτηρίζεται ιδανικό επενδυτικό πεδίο στο οποίο τα αφεντικά καλούνται να χιμίζονται και να ληλατήσουν μέχρι να μη μείνει τίποτα, ισχυριζόμενοι πάντα το κοινό καλό, την εθνική ενότητα-οικονομία, επιδιώκοντας ακόμα μια φορά τη συναίνεση της κοινωνίας στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής και καταστροφή της φύσης, παρουσιασμένη πλέον ως μονόδρομο.

Στην απλοϊκή πρόχειρη σύγκριση μιας ανεμογεννήτριας ή ενός υδροηλεκτρικού φράγματος με ένα εργοστάσιο λιγνίτη σίγουρα ο καθένας μας μπορεί να πει πως πρόκειται για ένα οικολογικότερο μέσο παραγωγής ενέργειας και εκεί είναι και η παγίδα της συναίνεσης. Γιατί αυτό που εντέχνως αποκρύπτεται, είναι το μέγεθος της καταστροφής που επιφέρουν τα γιγαντιαία αυτά έργα στη φύση και οι συνέπειες για τις τοπικές κοινωνίες. Ολόκληρα βουνά εκχερσώνονται, σκάβονται, αποψιλώνονται για να διαβούν οι μπουλντόζες της ανάπτυξης που θα τιμωρώσουν το φυσικό τοπίο είτε ορθώνοντας πολυάριθμες ανεμογεννήτριες 100μ ύψος είτε φράζοντας ποτάμια με αντίστοιχου ύψους φράγματα. Το τοπίο υπόκειται σε μια φοβερή ληλασία, με τη χλωρίδα και την πανίδα της περιοχής να εξαφανίζεται βίαια, κάτι που μόνο οικολογικό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί από όποιον/α βρεθεί μπροστά σε ένα τέτοιο θέαμα. Για μια ενέργεια που σε τελική ανάλυση θα εξυπηρετήσει όχι την αυτονομία των περιοχών στην οποία παράγεται, αλλά θα τροφοδοτήσει τις βιομηχανίες και τα συμφέροντα των μητροπόλεων και των αφεντικών που κάνουν κουμάντο σε αυτές, συντηρώντας το καπιταλιστικό συγκεντρωτικό μοντέλο της υπερπαραγωγής και της υπερσυσσώρευσης εμπορευμάτων που είναι αυτό που έχει καταστρέψει όλους τους φυσικούς πόρους μέχρι σήμερα.

Στην περίοδο της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης που διανύουμε, όπου το χρεωκοπημένο πολιτικό και οικονομικό σύστημα προσπαθεί να γαντζωθεί απ' όπου μπορεί πριν την τελική κατάρρευσή του, η επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στην κοινωνία και τη φύση γίνεται ολοένα και σφοδρότερη. Η πράσινη ανάπτυξη ως ιδεολόγημα και εργαλείο της παγκόσμιας κυριαρχίας προσπαθεί να εξωραϊσει έναν πολιτισμό και ένα σύστημα που χρόνια τώρα ληλατεί καθημερινά τις ζωές εκατομμύρια ανθρώπων, αποκομίζοντας κέρδη μόνο για τους ισχυρούς, εντείνοντας την καταπίεση και την εκμετάλλευση στους 'από κάτω' αλλά και στο περιβάλλον μέσα στο οποίο επιβιώνουν.

Κινητοποίηση ενάντια στο "Athens Summit 2009", για το κλίμα: Στον Δρόμο προς την Κοπεγχάγη"

Αντιπρόταση κλιματικού έτους από την ανθρωπότητα κλιματική αλλαγή με καταστροφικές συνέπειες και προοπτικές για το ανθρώπινο είδος και κάθε άλλη μορφή ζωής...

Είναι προφανές πως κάτι πρέπει να αλλάξει ριζικά και άμεσα σε αυτό τον κόσμο!

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ

Αυτό είναι το κλίμα μας - Δεν είναι άλλη μια ευκαιρία για επενδύσεις!

Η κυριαρχία αναγκάζει μόνο οικονομίες, αγοράς και εταιρείες κέρδη, ενώ εμείς βλέπουμε τους ανθρώπους και τη φύση...

Η κυριαρχία πουλάει την ενέργεια σαν εμπόρευμα και ιδιοκτησία τους φυσικούς πόρους, ενώ εμείς τα βλέπουμε σαν κοινωτικά αγαθά...

Η κυριαρχία οργανώνει και πλασάρει τεχνολογικές λύσεις μεγάλης κλίμακας και επιστημονικές φαντασίες (όπως η δέσμευση και η αποθήκευση άνθρακα), ενώ εμείς βλέπουμε ανεπίσημες πηγές ενέργειας, μακρές κλίμακας και συλλογική αυτοκαθάρση και μείωση της κατανάλωσης...

Η κυριαρχία οργανώνει την παραγωγή και την επένδυση μες στην οργανωτική οικονομία, ενώ εμείς βλέπουμε την τοπική, ισορροπημένη συνύληξη και την αλληλέγγυα παραγωγή...

Τη λύση δεν πρόκειται ποτέ να τη φέρουν οι κυρίαρχοι, αλλά οι κοινωτικά αγαθά...

Το κλίμα για κλιματική δράση είναι ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση.

Πρωτοβουλία για τη κλιματική αλλαγή

12/5 | 12:00 Συγκέντρωση - Μικροφωνική στο μετρό Ευαγγελισμός

13/5 | 20:00 Σύζηση με συντρόφους από την Κοπεγχάγη, σχετικά με τις κινητοποιήσεις κατά την διάρκεια της παγκόσμιας συνέλευσης του ΟΗΕ για το κλίμα, τον Δεκέμβρη του 2009 στην Κοπεγχάγη, Πάριος Ναυαρίνου και Ζωολόγου Πηγής

Ο καπιταλισμός στην αγωνία του να ξεπεράσει τη δομική του κρίση βοφτίζει την ανάπτυξη του πράσινου. Πίσω από αυτό το "οικολογικό" περιτύλιγμα της "σειφόρου" ή "βιώσιμης" ή "πράσινης" ανάπτυξης κρύβεται πάντα ο ίδιος στόχος: η συνεχώς εντεινόμενη εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης. Με εργαλείο του τη βιοτεχνολογία, ως αρχή του δόρατος της τεχνοεπιστήμης, ο καπιταλισμός πουλάει λύσεις για την καταστροφή που ο ίδιος έχει προκαλέσει ως νέο εμπόρευμα.

δεν τρώμε το παραμύθι της πράσινης ανάπτυξης

αυτοοργάνωση αντισταση στον καπιταλισμό και τα εργαλεία του

προβολή ντοκιμαντέρ
Ο μύθος των βιοκαυσίμων
συζήτηση
Η βιοτεχνολογία στην υπηρεσία της πράσινης ανάπτυξης:
το παράδειγμα των αγροκαυσίμων

πέμπτη 27
μαΐου
8:00μμ.
κατάληψη κτιρίου
πραποπουλίου
πεζόδρομος προφήτη Ηλία 49
απέναντι από το θέατρο ρεαλιστές, χαλάνδρι
Λεωφόρος, στάση "Γουαϊάκι"
402 από σταθμό Καλαμών, 412 από σταθμό Χαλάνδρι

ΚΟΙΝΟΣ *ΤΟΠΟΣ
ελεύθερο δίκτυο αντίστασης στη βιοτεχνολογία και την τεχνοεπιστήμη της κυριαρχίας
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΤΙΡΙΟΥ ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

όσο 'πράσινο' και να μας τον παρουσιάσουν...

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

"η οικολογική δράση ή είναι επαναστατική δράση ή δεν είναι τίποτα. Η οικολογία ή θα αποκαλύπτει τις τοξικές κοινωνικές αιτίες και τις απάνθρωπες σχέσεις που δημιούργησαν έναν ολοκληρωτικά δηλητηριασμένο πλανήτη ή θα είναι ένα καλλυντικό του καπιταλισμού, μια θλιβερή επιστροφή στην παραδοσιακή πολιτική, στην ψηφοθηρία, στον ιδεολογικό σκοταδισμό"

M Μπούκτσιν

δεν τρώμε το παραμύθι της πράσινης ανάπτυξης

ο καπιταλισμός στην αγωνία του να ξεπεράσει τη δομική του κρίση βαφτίζει την ανάπτυξή του πράσινη. Πίσω από αυτό το "οικολογικό" περιτύλιγμα της "αιεφόρου" ή "βιώσιμης" ή "πράσινης" ανάπτυξης κρύβεται πάντα ο ίδιος στόχος: η συνεχώς εντεινόμενη εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης.

Με κυρίαρχα εργαλεία του τη βιοτεχνολογία και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ο καπιταλισμός ανοίγει νέα πεδία επέκτασης του κεφαλαίου και πουλάει την καταστροφή που ο ίδιος έχει προκαλέσει ως νέο εμπόρευμα

αντίσταση στον καπιταλισμό και τα εργαλεία του

πρωτοβουλία μέσα από την
Κατάληψη κτήματος Πραποπούλου

protonouliaxalandriou.blogspot.com